

Arrest

nr. 161 016 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X.

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam alsook in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 21 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 8 januari 2013 waarbij aan de tweede verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Nadat een eerdere onontvankelijkheidsbeslissing werd ingetrokken, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) op 8 januari 2013 opnieuw dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 22 januari 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.12.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is ais de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 8 januari 2013 beslist de gemachtigde tevens om aan de tweede verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel maakt de tweede bestreden beslissing uit. Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van J. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K(...), A(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend (beslissing asiel genomen op 05.01.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)"

2. Over het voorwerp van het beroep

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de hierbij gevoegde afschriften van de bestreden beslissingen, blijkt dat het voorwerp van de onderhavige vordering beperkt is tot de in punt 1 genoemde bestreden beslissingen.

Uit niets blijkt dat de verzoekers eveneens beroep instellen tegen enig bevel om het grondgebied te verlaten dat zou zijn afgegeven aan de eerste verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat de tweede bestreden beslissing betreft

3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de eerste verzoekster en de minderjarige kinderen van de verzoekers niet de adressaten zijn van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel heeft immers enkel en alleen betrekking op de tweede verzoeker. Bijgevolg beschikt de eerste verzoekster niet over de vereiste hoedanigheid om tegen dit bevel een beroep in te dienen. Evenmin kunnen de verzoekers tegen het bestreden bevel

optreden als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, nu deze kinderen niet over de vereiste hoedanigheid beschikken.

Derhalve beschikt enkel de tweede verzoeker over de vereiste hoedanigheid bij het beroep tegen de tweede bestreden beslissing.

In de mate dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing mede is ingesteld door de eerste verzoekster en voor de minderjarige kinderen van de verzoekers, is het onontvankelijk.

3.1.2. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2013, dit bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.1.2.1. Deze exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt als volgt toegelicht:

“Voor zoveel de huidige vordering is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 8 januari 2013, heeft verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, wegens gebrek aan belang zoals vereist bij artikel 36/56 van de wet van 15 december 1980.

Gelet op hun illegale verblijfssituatie, getuigen verzoekers niet van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 39/56, eerst lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad worden kunnen gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De tweede en de derde bestreden beslissingen werden genomen bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, die luidt als volgt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)"*

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en zoals in werking getreden op 27 februari 2012, blijkt de gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om, wanneer de vreemdeling zich bevindt in één van de gevallen zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980, die vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De Raad oordeelde in dat verband bovendien dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. (RVV, 29 maart 2012, nr. 78 303)

In voorliggend geval verblijven verzoekers langer op het grondgebied van het Rijk dan de in artikel 6 van de wet van 15 december 1980 bedoelde termijn.

Deze vaststelling is volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en worden door verzoekers overigens niet betwist, (cf. RW, 29 maart 2012, nr. 78 303)

Daaruit volgt dat verzoekers geen nuttig effect kunnen sorteren bij de gevorderde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien de minister of zijn gemachtigde in dat geval niets anders vermag dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De minister of zijn gemachtigde kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten in het geval wanneer een hogere rechtsnorm zou worden geschonden door de afgifte van dat bevel aan de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Onder het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij beperken zich bij de summiere toelichting van de vermeende schending tot loutere verklaringen, zonder een begin van bewijs aan te brengen dat zij, ten gevolge van de uitvoering van de thans bestreden beslissing, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met deze bepalingen. Hun betoog is gesteund op een louter hypothetisch risico op een schending van hun grondrechten. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 1 05 233; RvS 28 maart 2002, nr. 1 05 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Waar zij zich beroepen op een medisch onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, dient bovendien te worden opgemerkt dat het hun steeds vrijstaat om een verlenging van de termijn dient bovendien te worden opgemerkt dat het hun steeds om het grondgebied te verlaten te vragen.

Het loutere gegeven dat een beroep tot nietigverklaring, gericht tegen een beslissing ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, hangende is, belet niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven, gezien de wet niet in een schorsende werking van een dergelijk beroep voorziet.

Evenmin leidt dit loutere gegeven ertoe dat een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM aanwezig zou zijn tengevolge van dat bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu laten verzoekers na enig concreet, gestaafd element aan te brengen dat een begin van bewijs kan vormen dat het bedoelde risico aanwezig is.

Verwerende partij heeft de eer te wijzen op de rechtspraak van Uw Raad, waarin in die zin wordt geoordeeld:

"2.2 Er dient op gewezen te worden dat de bestreden beslissing ertoe strekt verzoekers' illegale verblijfssituatie vast te stellen. Zij werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij steunt dus op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig in onderhavige betwisting een betoog ontwikkelen dat betrekking heeft op de in punt 1.3. bedoelde beslissing van 10 augustus 2012 louter en alleen op grond van het feit dat de bestreden beslissing op dezelfde dag getroffen werd als de in punt 1.3. bedoelde beslissing. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd en de ingediende regularisatie-aanvraag terug 'open' valt, wat in casu het geval is, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekers, die zij niet betwisten. Ook een hangende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geen enkele invloed op deze illegale verblijfssituatie.

2.3. Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op onterechte wijze als onontvankelijk werd afgewezen, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Evenmin toont verzoekers' bloot betoog inzake het risico op een zelfmoordpoging vanwege verzoekster, of inzake de dramatische situatie bij terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM aan.

2.4. In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden: "(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)" (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

2.5. Hieruit kan worden afgeleid dat indien verwerende partij in de huidige fase van de procedure verzoekers op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 EVRM vereist dat zij verzoeksters medische situatie in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: "qu'en revanche il appartient à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)"). In casu blijkt echter nergens uit dat verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen die zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Voorts staat het verzoekers vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische situatie van verzoekster, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen." (RvV 30 januari 2013, nr. 96.166)

De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen die zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM.

Uit het bovenstaande volgt dat zij geen blijk geven van het rechtens vereist belang.

Het beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten zoals ter kennis gebracht d.d. 1 januari 2013 is niet ontvankelijk."

3.1.2.2. Ter terechtzitting wijst de Raad er tevens op dat in het verzoekschrift geen middel werd ontwikkeld dat specifiek is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep wat deze beslissing betreft ook om die reden onontvankelijk is.

De advocaat van de verzoekers betoogt, in antwoord op de exceptie in de nota met opmerkingen en de ambtshalve opgeworpen exceptie, dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd na weigering van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en er dus een samenhang bestaat tussen beide bestreden beslissingen. Zij stelt dat het belang blijft behouden omdat bij vernietiging van de aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter ook het bevel om het grondgebied te verlaten mee vernietigd moet worden in het kader van de juridische zekerheid.

De advocaat van de verweerder repliceert ter terechtzitting dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet samenhangt met de eerste bestreden beslissing, maar gebaseerd is op een eigen grondslag zodat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet automatisch kan leiden tot de vernietiging van het bevel. Zij merkt verder nog op dat een eventuele vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing nog niet leidt tot een verblijfsrecht.

De advocaat van de verzoekers reageert hierop dat het illegaal verblijf (artikel 7 van de vreemdelingenwet) pas werd vastgesteld na het nemen van de eerste bestreden beslissing.

3.1.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de hen bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. Alsdan “moet” immers een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd, hetgeen wijst op een gebonden bevoegdheid.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 8 januari 2013 genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de tweede verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De gemachtigde preciseert hierbij dat de tweede verzoeker niet als vluchteling is erkend en verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 januari 2012. Deze feitelijke motieven worden niet betwist en zij blijven, ongeacht de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing overeind. In toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals het van kracht was ten tijde van het treffen van het thans bestreden bevel, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde *in casu* aldus over een gebonden bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris of zijn gemachtigde bijgevolg niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en op grond van dezelfde onbetwiste feitelijke vaststellingen, opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de tweede verzoeker geen nut opleveren.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de tweede verzoeker in essentie dat het bestreden bevel een gevolgbeslissing uitmaakt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zodat het bevel samen met de eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden. Met dit betoog wordt echter geen antwoord geboden op de vraag welk voordeel de eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel aan de verzoeker kan bezorgen. Er wordt, net als in het verzoekschrift, opnieuw geargumenteed waarom de tweede bestreden beslissing als een gevolgbeslissing van de eerste bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd, maar hiermee is nog niet aangetoond dat een dergelijke vernietiging van de beweerde gevolgbeslissing - gelet op hetgeen voorafgaat - de verzoeker ook werkelijk tot voordeel strekt. De verzoeker blijft aldus in gebreke om zijn belang bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing aan te tonen.

Bovendien kan niet worden ingezien hoe het bestreden bevel een loutere gevolgakte zou zijn van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Het bestreden bevel berust immers op eigen en van de eerste beslissing duidelijk te onderscheiden juridische en feitelijke grondslagen. Het feit dat er een zekere chronologie is in deze beslissingen, maakt nog niet dat de ene een gevolgakte is van de andere. In tegendeel dient te worden vastgesteld dat het bestreden bevel niet steunt op het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet – een dergelijke aanvraag en ook de daarop volgende onontvankelijkheidsbeslissing heeft geen enkel gevolg voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokkene zodat de nietigverklaring ervan op zich ook geen verblijfsrechtelijke gevolgen met zich mee brengt – maar wel op het feit dat verzoekers asielpcedure werd afgesloten met een arrest van de Raad waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De tweede verzoeker toont niet aan en er kan niet worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar noodzakelijk grondslag vindt in de eerste bestreden beslissing.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de tweede verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft.

Het beroep dat de tweede verzoeker heeft ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

De exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

3.2. Wat de eerste bestreden beslissing betreft

Aangezien het beroep niet ontvankelijk is ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste beslissing verder aangeduid als “*de bestreden beslissing*”.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de eerste verzoekster, samen met de tweede, derde en vierde verzoekers op 14 mei 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Middels de bestreden beslissing wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard nadat de ambtenaar-geneesheer op 20 december 2012 een advies overmaakte aangaande de medische problematiek van de eerste verzoekster.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de thans bestreden beslissing is genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die enkel was gegrond op de medische problematiek van de eerste verzoekster, doch niet van de tweede verzoeker of de minderjarige kinderen van de verzoekers zelve. De tweede verzoeker en de minderjarige kinderen hebben immers in het kader van deze aanvraag voor henzelf geen medische attesten noch enig standaard medisch attest in de zin van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet voorgelegd.

De Raad wijst er dan ook op dat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op “*de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)*”. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. In toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde niet over enige discretionaire bevoegdheid wanneer de aanvrager geen standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd en dient hij alsdan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag dd. 14 mei 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en standaard medische getuigschriften werden overgemaakt met betrekking tot de eerste verzoekster. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de genoemde verblijfsaanvraag zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de overige verzoekers. Ter terechtzitting wordt bevestigd dat de kwestieuze aanvraag enkel steunt op de medische toestand van de van de eerste verzoekster. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt en niet wordt betwist dat de overige verzoekers geen medische problematiek hebben voorgelegd en nu blijkt dat zij evenmin in hun hoofde een standaard medisch getuigschrift hebben gevoegd bij deze aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de voornoemde verzoekers geen *“in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* zijn die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kunnen aanvragen. Aangezien deze verzoekers niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde is er in tegendeel toe gehouden om de aanvraag wat hen betreft onontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet nu zij bij de aanvraag geen standaard medisch getuigschrift hebben voorgelegd.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de tweede verzoeker en de minderjarige kinderen van de verzoekers. Opdat deze verzoekers een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting gevraagd naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de genoemde verzoekers, stelt de advocaat van de verzoekers dat de aanwezigheid van de tweede verzoeker psychisch belangrijk is voor de eerste verzoekster en hun kinderen. Hiermee wordt echter niet duidelijk gemaakt in welk opzicht deze verzoekers, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, bij de vernietiging van de beslissing die deze aanvraag onontvankelijk verklaart een voordeel kunnen bekomen. Een dergelijke vernietiging brengt, zoals reeds aangehaald onder punt 3.1.3. immers geen verblijfsrechtelijke gevolgen met zich mee, noch voor de eerste verzoekster noch voor de overige verzoekers zodat het al dan niet samenblijven van het gezin geenszins het rechtstreeks gevolg is van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op hetgeen hierboven werd besproken, kan niet worden aangenomen dat in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook een verblijfsmachtiging kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet hebben aangegeven aan enige ziekte te lijden. De bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn duidelijk in die zin dat enkel zieke vreemdelingen onder zijn toepassingsgebied vallen.

De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing - waarbij de louter op de medische problematiek van de eerste verzoekster gebaseerde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard - kan aan de tweede verzoeker en de minderjarige kinderen van de verzoekers dan ook geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel verschaffen. Er is bovendien een wettelijke bepaling, met name artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, die verhindert dat de aanvrager die geen standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd, een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verkrijgt (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.651). De genoemde verzoekers kunnen niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aannemelijk maken dat deze hen toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep, bij gebrek aan het wettelijk vereiste persoonlijk belang onontvankelijk is in de mate dat het is ingediend door de tweede verzoeker alsook in de mate dat het is ingediend voor de minderjarige kinderen van de verzoekers.

Het beroep wordt dan ook enkel verder onderzocht in de mate dat het is ingediend door de eerste verzoekster, hierna ‘de verzoekster’ genoemd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheids- vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekster citeert de eerste bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“TERWIJL, de bestreden beslissingen (nog steeds) twee algemene en stereotiepe documenten zijn, die niet gebaseerd zijn op een concrete en volledige analyse van het geheel van de aangebrachte elementen, en verzoekers daarbij vaststellen dat verweerster (alweer) geen rekening houdt met het feit dat artikel 9ter bestaat uit twee delen:

- *lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit*
- *of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*

Dat verwerende partij echter gewoon deze laatste analyse achterwege laat en in dat opzicht heeft zij haar motivatieplicht niet voldaan.

Dat in dat opzicht moet geoordeeld worden dat huidige motivering nog altijd onvoldoende is.

Namelijk dat:

- *Artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980 stelt:*
"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt OP een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

- *Artikel 62 van de wet van 15/12/1980 stelt:*

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed"

- *De vermelde wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt:*

Artikel 2:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

- *Het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.*

- *Artikel 3 van het EVRM bepaalt:*

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

EN TERWIJL,

1. Overwegende dat de formele motivering van administratieve rechtshandelingen maakt een substantiële formaliteit uit bestaande in de aangeving, in het instrumentum van de administratieve rechtshandeling, van motieven in rechte, namelijk de normen waarvan de auteur van de handeling toepassing maakt, en de motieven in feite, zijnde de omstandigheden die eraan zijn voorafgegaan, die de grond uitmaken van de rechtshandeling.

Dat deze verplichting werd in de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn en dat bepaalt "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." In de commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, «toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St.,nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

2. Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat er eveneens sprake is van een fout die onaanvaardbaar is voor elke redelijke persoon.

Dat de Raad van State ook heeft bepaald «est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

Vrije vertaling:

«... manifest is wanneer het bestaan of de aard ervan zich redelijk met overtuigingskracht opdringt zodat verdere vraagstelling niet nodig blijkt»

Dat de interne motivatie van een administratieve akte veronderstelt dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd is op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionnaire appreciatiebevoegdheid.

Dat ze oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

3. Overwegende dat artikel 9ter par. 1 van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat:

«De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde »

Dat het artikel eveneens bepaalt in de 1e par., 5e lid :

«De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. »

Er is dus niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is.

DAARNAAST dient verwerende partij na te gaan of de ziekte een risico inhoudt voor verzoeksters fysieke integriteit OF op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van gebrek aan een adequate behandeling is in het land van herkomst.

4. Overwegende dat dit laatste deel van voornoemd artikel niet in aanmerking werd genomen.

De ambtenaar-geneesheer motiveert desbetreffend zijn advies aan de hand van één nietszeggende zin : "Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten. "

Nergens uit deze motivering blijkt een concrete analyse van huidig dossier. Behoudens een opsomming van de pathologie antwoordt de ambtenaar geneesheer in geen enkele zin waarom of in welke mate niet kan besloten worden tot een mogelijke onmenselijke of vernederende behandeling bij afwezigheid van medische opvolging.

Dat uit dit zgn. medisch besluit dan ook nergens blijkt hoe toepassing werd gemaakt van het volledige artikel 9ter. Hoe in casu alle aspecten/leden van dit artikel effectief onderzocht werden (een risico op onmenselijke of vernederende behandeling).

Hoe er sluitend kan geconcludeerd worden dat verzoeksters situatie niet aan de voorwaarden voldoet.

Evenmin hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van een dergelijk vaag advies haar beslissing kan gronden.

Namelijk als volgt:

"Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM,...)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. "

En vervolgens : "Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. "

Daar vooreerst de analyse van de arts-adviseur - zijnde 'het ontbreken van 'een' ernstig actueel gevaar' - al onduidelijk is, lijkt het voor verwerende partij moeilijk om op basis hiervan een beslissing tot weigering van verblijf te stoelen.

Temeer daar bovendien het advies van de arts eigenlijk niet in de motivering van de weigeringsbeslissing is terug te vinden.

Verwerende partij lijkt zich opnieuw - verwijzend naar de eerdere negatieve beslissing en beroepsprocedure met intrekking tot gevolg - te baseren op het artikel 3 EVRM en niet zozeer artikel 9ter Vw.

Daarnaast lijkt zij een dubbele voorwaarde naar voor te schuiven in haar (geciteerde) redenering, namelijk de afwezigheid van behandelingsmogelijkheden alsook een actueel levensgevaar of een minstens "uitermate/dergelijk" gevaar voor de gezondheid.

Terwijl art. 9ter een duidelijk onderscheid maakt tussen de vereiste van een levensgevaar OF een gevaar voor onmenselijke behandeling BIJ GEBREK AAN de noodzakelijke behandeling.

Het gaat dus ook niet om 'een' ernstige gezondheidstoestand, maar om een onmenselijke of vernederende behandeling ten gevolge van een niet adequate medische behandeling. En deze voorwaarde lijkt gewoon niet onderzocht of besproken te zijn.

Dat in ieder geval moet vastgesteld worden dat verwerende partij haar beslissing alweer laat uitkomen op de gevolgtrekking dat de niet-toepasselijkheid van art. 3 EVRM hetzelfde betekent voor art. 9ter.

Dit allemaal ingevolge een algemene medische stelling en zonder een werkelijke medische analyse voorop te kunnen stellen.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er wordt geen enkele motivering gegeven, behoudens oncorrecte en onwettelijke ' gevolgtrekkingen'.

Dat verzoekster onmogelijk kan begrijpen hoe de arts tot die conclusie komt.

Niettemin moet vastgesteld worden dat zowel de ambtenaar-geneesheer als verwerende partij zich in se nogmaals beperkt tot de stelling dat er geen levensbedreiging is conform artikel 3 EVRM en dus artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980 evenmin haar toepassing kan vinden.

Verweerster staaft daarop onvoldoende waarom zij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als de ambtenaar-geneesheer bevestigen uitdrukkelijk meermaals dat de ziekte niet levensbedreigend is in de zin van artikel 3 EVRM.

Zij dienen echter eveneens na te gaan of verzoekster een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat zij in haar land van herkomst niet over de nodige medische verzorging kan beschikken. Wat gelet op de geciteerde motivering van de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken niet gebeurd is en nergens te lezen is.

Dat de bestreden beslissingen geenszins aantonen in hoeverre het medisch dossier van verzoekster effectief onderzocht werd en de behandeling in verzoeksters specifiek geval beschikbaar is en gelijkwaardig kan zijn aan de verzorging die zij hier geniet en met de bijstand van haar familie die voor mantelzorg instaat.

Dat het tweede deel van voornoemd artikel dan ook niet in aanmerking werd genomen. Dit allemaal zonder medische onderbouwde motivering, uitleg of rechtvaardiging.

Deze redenering van verweerster is onredelijk en onbegrijpelijk.

4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in een arrest van 29/06/2012 (nr. 83.956):

"En l'espèce il a été jugé que "le médecin fonctionnaire ou le médecin désigné par le ministre ou son délégué, mentionné dans le § 1, al.51, a conclu dans un avis que la maladie ne répond manifestement pas à la maladie prévue dans le §1, al. 1, qui peut mener à une autorisation de séjourner dans le Royaume" et ceci sur base de l'avis du médecin fonctionnaire dans lequel est statué que «Manifestement ce dossier ne permet pas de conclure que la maladie implique une menace directe pour la vie du concerné. Selon la jurisprudence constante de la Cour Européenne des Droits de l'Homme le degré de gravité, exigé par l'article 3 de la CEDH demande une pathologie qui constitue une menace à la vie vu l'état de santé critique ou le stade avancé de la maladie. Les pathologies décrites dans le certificat médical ne peuvent pas être considérées comme des pathologies formant une menace à la vie. L'état de santé n'est pas critique. "

La décision litigieuse indique donc que le délégué est d'avis que le requérant ne souffre pas d'une maladie qui n'entraîne pas de risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ("une menace directe pour la vie"), comme mentionné dans l'article 9ter, §1, al. 1 de la Loi de Etrangers.

L'article 9ter mentionne cependant également qu'il est question d'une maladie qui entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne. (...) est une analyse qui ne revient pas au Conseil du Contentieux des Etrangers et qui n'est pas présente dans les motifs de la décision attaquée. (...) la motivation d'un acte administratif doit permettre à la partie requérante de comprendre ..."

Vrije vertaling: De arts-adviseur oordeelde dat in dit dossier niet kan besloten worden dat verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een direct risico inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de jurisprudentie van het EHRM vereist de 'graad van ernst' in artikel 3 EVRM een pathologie die een levensbedreiging inhoudt gelet op de kritieke gezondheidstoestand of het ver gevorderde stadium van de ziekte. In casu vormden de beschreven ziektes geen levensbedreiging en was de gezondheidstoestand niet kritiek. De bestreden beslissing ging daarop voort en stelde dat verzoeker niet leed aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit conform artikel 9ter. De Raad oordeelde echter dat artikel 9ter eveneens vermeldt dat er sprake is van een ziekte die reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In een arrest van 27/11/2012 heeft de Raad nogmaals herhaald (nr. 92 258):

« Outre que le médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du contrôle que requiert l'article 9ter précité, le Conseil entend relever, qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment, qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9ter de la Loi. Or, ainsi

qu'il a déjà été exposé ci-dessus, l'article 9ter de la Loi ne se limite pas au risque de décès. Si les prémisses du raisonnement du médecin conseil peuvent éventuellement permettre de conclure qu'il ne s'agit pas d'une maladie qui entraîne un risque réel pour ta vie, elles ne permettent pas d'en déduire que ladite maladie n'entraîne pas un risque de traitement inhumain ou dégradant ou un risque réel pour l'intégrité physique.

Dès lors, les objections soulevées en termes de note d'observations ne sauraient être retenues dans la mesure où elles sont uniquement afférentes à l'interprétation de l'article 3 de la CEDH par la Cour européenne des droits de l'homme dans un contexte autre que celui d'une demande fondée sur l'article 9ter. Il en est d'autant plus ainsi que la Cour s'est exprimée sur la portée de l'article 3 de la CEDH dans un contexte d'expulsion et non, comme en l'espèce, dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour. »

Vrije vertaling : De arts-adviseur heeft niet de volledige controle uitgevoerd zoals vereist door artikel 9ter. Namelijk na de toepassing van artikel 3 EVRM te hebben uitgesloten, doet hij hetzelfde met artikel 9ter. Terwijl artikel 9ter niet beperkt is tot een risico op het leven. De redenering van de arts staat niet toe uit te sluiten dat de ziekte een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, of een reëel risico op de fysieke integriteit. De motieven van verweerder kunnen dan ook niet weerhouden worden daar zij enkel gebaseerd zijn op een toepassing en interpretatie van artikel 3 EVRM door het EHRM. Bovendien heeft het Europees Hof zich desbetreffend uitgesproken over de toepassing van artikel 3 EVRM in het kader van een uitwijzing en niet, zoals inzake, in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf.

In een arrest van 06/07/2012 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een gelijkaardige beslissing op grond van de volgende redenering :

"De Raad merkt op dat in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt naar het advies van een ambtenaar-geneesheer dat bij deze beslissing gevoegd wordt, doch niet uiteengezet wordt hoe uit de vaststelling van deze arts dat eerste verzoekende partij geen ziekte heeft die een directe bedreiging vormt voor haar leven aanleiding kan geven tot de conclusie dat de ziekte waaraan zij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: (...)

In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat als een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, wordt weliswaar aangegeven dat volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens [...] de graad van ernst, geveerd door artikel 3 van het EVRM immers een aandoening [vereist] die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het gevorderde stadium van de ziekte maar er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze dit gegeven aanleiding kan geven tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Verwerende partij stelt terecht dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig.

De door verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend. "

Dat dezelfde redenering hier toepassing dient te vinden.

Er wordt geen enkele motivering gegeven, behoudens de geciteerde standaardconclusie waaruit dan moet blijken dat er in de medische analyse blijkbaar geen onderscheid dient gemaakt te worden tussen de aangegeven twee 'delen' van het artikel 9ter.

Bovendien baseert de arts-adviseur zich in de eerste plaats (om de levensbedreiging uit te sluiten), en in zijn enige uiterst beknopte verwijzing naar verzoekster toestand in concreto, ook uitsluitend op artikel 3 EVRM en de toepassing van dit artikel door het EHRM.

Een andere medische analyse in zijn advies blijft afwezig.

Verwerende partij kan in ieder geval niet voorhouden dat huidig dossier afdoende werd beoordeeld (ook niet door de arts), en evenmin voorhouden dat haar beslissing afdoende gemotiveerd werd in de zin van artikel 9ter en de overige wetsbepalingen opgenomen in het middel.

Dat inderdaad de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en 2 van de wet van 29 juli 1991, hernomen in de middelen, bepalen dat het onontbeerlijk is dat de redenering die leidt tot de beslissing expliciet wordt weergegeven in de rechtshandeling (C.E, 13 octobre 2000, n° 90.216 et Doc Parl, Sénat, n°215-I).

Dat bovenstaande motivering niet overeenstemt met de vereiste precisering en doelen van de wet van 29 juli 1991 aangaande het begrijpen van de beslissing en de motieven ervoor.

Dat de tegenpartij hierbij haar motiveringsplicht schendt.

5. Overwegende dat in eerste instantie dus de ziekte en ernst ervan moet beoordeeld worden door de ambtenaar-geneesheer.

Dat het gaat om een medische appreciatie en dat deze ook als dusdanig moet gemotiveerd worden. In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard en werd de ernst van de pathologie in de zin van artikel 9ter niet erkend.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een gebrekkig advies van de arts-geneesheer en bepaalt zelf dat er geen aandoeningen beschreven worden die een directe levensbedreiging inhouden en dan als gevolg toevoegt dat evenmin sprake kan zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en zonder dat een adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk is.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke onwettelijke en stereotype afwijzing (supra).

Concreter dient gesteld, dit advies komt bovendien geenszins overeen met de gegevens die blijken uit de neergelegde medische attesten door verzoekster.

Dat bijvoorbeeld het medisch attest van 07/10/2012 van Dr. Luc DECLEIRE (waarnaar de arts-adviseur verwijst) stelt dat de complicaties in geval van stopzetting van de behandeling de volgende zijn:

- o Diagnose mogelijke complicaties : zonder behandeling kan een hepatitis B in cirrose of leverkanker evolueren*
- o Behandeling: gevolgd door een specialist in inwendige geneeskunde*
- o Medische opvolging : specifieke zorgen bestaan niet in Armenië*

Dat het medisch attest van 15/05/2012 (waarnaar de arts-adviseur verwijst) aangeeft:

- o Medische voorgeschiedenis : verzoekers zijn hun land ontvlucht omdat hun leven bedreigd werd, wat een traumatische ervaring was, en actieve hepatitis B die een spontane abortus veroorzaakte op 6 maanden*
- o Diagnose : hepatitis B, PTSD en depressie, en kinderen lijden ook aan chronische posttraumatische stress*
- o Prognose : hepatitis B tot leverkanker en PTSD tot risico van zelfmoord*
- o Opvolging: zorgen zijn onbereikbaar in Armenië zonder financiële middelen*

Dat verzoekster niet kan begrijpen waarom niet op deze elementen dient geantwoord te worden.

Niettemin beperkt de ambtenaar-geneesheer zich tot één algemene zin : "Uit het standaard medisch getuigschrift..., blijkt dat betrokkene lijdt aan ... Zowel de hepatologische als de psychiatrische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. "

En na het direct, dringend en acuut levensgevaar uit te sluiten, voegt deze een redenering toe die geen enkele medische noch concrete analyse weergeeft : "...volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."

Artikel 9ter spreekt over "op zodanige wijze lijdt aan een ziekte ", een ziekte die louter kort in het medisch advies vermeld, of eerder opgesomd wordt om onmiddellijk als niet levensbedreigend af te doen.

Zonder effectief de ernst ervan, de noodzakelijke behandeling, of de door de behandelende arts aangegeven ernstige gevolgen, en de moeilijkheden in geval van gedwongen terugkeer te bespreken of blijkt te geven van enige analyse in de zin van artikel 9ter.

Daarnaast moet gewezen worden op de persoonlijke situatie van verzoekster, met een inachtneming van het effectief bestaan van een post-traumatisch stress-syndroom, wat niet wordt betwist door de adviserende geneesheer, is dus geenszins onderzocht.

Men kan toch moeilijk aanvaarden dat wanneer de oorzaken voor het bestaan van deze geobjectiveerde psychiatrische en andere aandoeningen te vinden zijn in het land van herkomst, een terugleiding naar de bron van deze aandoeningen voor verzoeker probleemloos zou zijn en geen schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM of artikel 9ter.

Minstens dient een individuele motivering op medisch vlak te worden gegeven : dat de aanvraag in kwestie niet meer dan algemeen en oppervlakkig blijkt onderzocht et zijn.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij al deze elementen zonder meer kan afwijzen op basis van een abstracte en stereotiepe argumentatie.

De beslissing en haar bijlage zijn ontegensprekelijk twee totaal stereotiepe documenten, die binnen het kader van een medische regularisatie, geen enkele verwijzing of melding maken naar/over de situatie van verzoekster, wat ingaat tegen de geciteerde artikelen 1 en 2 van de wet van 29/07/1991.

Verzoekster lijdt namelijk aan een ernstige pathologie en heeft omwille die medische redenen een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend.

Haar behandelende arts(en) had aangegeven dat zijn - uitdrukkelijk als ernstig omschreven - ziekte een terugkeer onmogelijk maakt.

Verwerende partij is bijgevolg wel verplicht hierop te antwoorden, maar de concrete motivatie was niet afdoende.

Verweerder staat echter onvoldoende waarom de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Dat de bestreden beslissingen geenszins aantonen, zoals vereist door het 'tweede luik' van artikel 9ter, in hoeverre het medisch dossier van verzoekster effectief onderzocht werd en de behandeling in verzoeksters specifiek geval beschikbaar is en gelijkwaardig kan zijn aan de verzorging die zij hier geniet.

6. Dat inderdaad de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en 2 van de wet van 29 juli 1991, hernomen in de middelen, bepalen dat het onontbeerlijk is dat de redenering die leidt tot de beslissing expliciet wordt weergegeven in de rechtshandeling (C.E., 13 octobre 2000, n° 90.216 et Doe Pari, Sénat, n°215-I).

Dat bovenstaande motivering niet overeenstemt met de vereiste precisering en doelen van de wet van 29 juli 1991 aangaande het begrijpen van de beslissing en de motieven ervoor.

Dat zij dus niet adequaat is en niet antwoordt op de opgeworpen elementen door verzoekster in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Dat het noodzakelijk was, gelet op de plicht tot voorzichtigheid van elke administratie, en plicht tot zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur, erop toe te zien het geheel van de medische informatie in aanmerking te nemen alvorens een beslissing te nemen.

De wettelijke bepalingen uiteengezet in het enig middel leggen een correcte, formele, duidelijke, precieze, geldige en voldoende motivering op.

Dat de tegenpartij hierbij haar motiveringsplicht schendt.

Dat het geheel van de aangegeven gebreken, aan een effectieve medische analyse, aan een concrete medische motivering, slechts een standaard en stereotiepe motivering, dus een schending uitmaakt van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motivering in feite niet voor waar kan worden weerhouden omwille van de erge en herhaalde gebreken. Dat deze motivering dus ook een schending uitmaakt van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 aangezien de afwezigheid van volledige medische vaststelling niet toelaat het bestaan van een pathologie te bepalen die overeenkomt met de vereisten van de eerste paragraaf van artikel 9ter.

Dat het eerste onderdeel van het middel gegrond is."

4.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 van de wet van 15 december 1980, artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

Zij werpen op dat in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geen vereiste van 'directe levensbedreiging' stelt.

Zij stellen artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 is gebaseerd op de concepten reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit en reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij ontbreken van een adequate medische behandeling.

De bestreden beslissing zou enkel een uitspraak bevatten omtrent het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit.

Een onderzoek naar het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij ontbreken van een adequate medische behandeling zou als zodanig een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst vereisen. ("Terwijl artikel 9ter een duidelijk onderscheid maakt tussen de vereiste van een levensgevaar OF een gevaar voor onmenselijke behandeling BIJ GEBREK AAN de noodzakelijke behandeling.")

Zij stellen dat uit de motivering van de ambtenaar-geneesheer niet voldoende blijkt dat hij een analyse van het medisch dossier uitvoerde. Zij stellen het recht te hebben om een gedetailleerd medisch advies te ontvangen. Zij noemen de motivering abstract en stereotiep.

Het advies zou bovendien niet overeenstemmen met de inhoud van het medisch dossier.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft."

Uit die bepaling blijkt dat het aan de aanvragen toekomt om de informatie aan te brengen op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer zou kunnen afleiden of hij zich in de omstandigheden bevindt zoals die worden door hem worden opgeworpen.

De door verzoeker aangevoerde informatie dient te volstaan om aan te tonen dat sprake is van een reëel risico zoals voorzien bij artikel 9ter, §1, aanhef van de wet van 15 december 1980.

Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij op basis van het door verzoekster samengesteld dossier tot de conclusie is gekomen dat de aangehaalde hepathologische en psychologische toestand geen onmiddellijk gevaar inhouden voor het leven en de fysieke integriteit en dat het geen kritieke gezondheidsstadium noch een vergevorderd stadium van die ziekte betreft.

Verzoekers voegden bij hun initieel verzoekschrift geen enkel bewijs toe dat de nodige medicatie niet voldoende beschikbaar zou zijn in het land van herkomst, in die mate dat zij een reëel risico zouden lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In het initieel verzoekschrift gaan zij louter over tot algemene beschouwingen inzake het tekort aan medicamenten in hun land van herkomst, en stellen ze dat verschillende rapporten en inlichtingen van allerlei aard aangeven dat de medische faciliteiten er uiterst beperkt en niet adequaat zijn. Zij stellen dat de kwaliteit van de medicatie er niet gegarandeerd is, er niet veel medicijnen verkrijgbaar zijn en de opleiding van de artsen niet gelijkwaardig aan deze die wij kennen, en dat ziekenhuizen lijden onder een tekort aan materiaal en middelen.

Hun uiteenzetting wordt niet in concreto betrokken op de door hen aangevoerde medische problematiek. Zij voegen bovendien geen enkel bewijsstuk toe van hun verklaringen.

Zij beperken zich tot dermate algemene en vage verklaringen dat het verwerende partij onmogelijk maakt hun verklaringen enigszins na te trekken en op een deugdelijke wijze te beantwoorden. Zij geven geen enkel reëel aanknopingspunt waar zij stelt zich te kunnen beroepen op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 omdat een adequate behandeling in zijn land van herkomst zou ontbreken.

Gezien hun aanvraag op dit punt niet voldoet aan de wettelijke vereiste dat die aanvraag op een ernstige wijze wordt onderbouwd, is niet duidelijk wat het belang van verzoekers is bij hun kritiek terzake.

Zij kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat het inhoud van het medisch dossier onverenigbaar met de vaststelling uitgedrukt door de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekers voeren aan dat dit zou blijken uit de standaard medisch getuigschriften. Zij verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift d.d. 7 maart 2012 als volgt:

- " - diagnose mogelijke complicaties: zonder behandeling kan een hepatitis B in cirrose of leverkanker evalueren*
- behandeling: gevolgd door een specialist in inwendige geneeskunde*
- medische opvolging: specifieke zorgen bestaan niet in Armenië"*

Zij verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift d.d. 15 mei 2012 als volgt:

"medische voorgeschiedenis: verzoekers zijn hun land ontvlucht omdat hun leven bedreigd werd, wat een traumatische ervaring was, en actieve hepatitis B die een spontane abortus veroorzaakte op 6 maanden

diagnose: hepatitis B, PTSD en depressie, en kinderen lijden ook aan chronische posttraumatische stress

prognose: hepatitis B tot leverkanker en PTSD tot risico van zelfmoord

opvolging: zorgen zijn onbereikbaar in Armenië zonder financiële middelen"

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt duidelijk een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, voorop.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 vereist dat een actuele noodzaak bestaat voor het toekennen van een verblijfsrecht om medische redenen. Dit volgt niet enkel uit uitzonderingskarakter van die bepaling als ratio legis, maar tevens uit de bewoordingen ervan:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde

De wet voorziet in een bescherming tegen een aanwezige dreiging voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit wordt bekrachtigd door artikel 9ter, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980, waarbij op de aanvrager de verplichting wordt gelegd op de bewijzen terzake voor te leggen.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voorziet geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in het eerste lid, §1 van die bepaling aanwezig zou zijn.

Verzoekers stellen dat de inhoud van de standaard medisch getuigschriften niet verenigbaar is met het advies van de ambtenaar-geneesheer, terwijl uit de desbetreffende adviezen niet blijkt dat er sprake is van een dergelijke actuele noodzaak op grond van een aangetoond reëel risico.

De geconsulteerde huisarts verwijst niet naar bijlagen die de aangevoerde psychologische problematiek meer onderbouwd zouden diagnostiseren. Hij stelt dat verzoekers een trauma hebben omdat hun leven werd bedreigd in het land van herkomst, waardoor ze zijn gevlucht. In dit verband dient te worden opgemerkt de vluchtelingenstatus en ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoekers kunnen zich niet zonder meer beroepen op medische problemen ontstaan uit of samenhangend met hun asielrelaas zonder die elementen ernstig te onderbouwen. De loutere eventualiteit van een zelfmoord, niet gestaafd door specialistische verslagen, noch enigszins verder toegelicht, betekent niet dat op heden een bewezen noodzaak bestaat om verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de hepatitis B betreft, beroepen verzoekers zich in hun initieel verzoekschrift uitdrukkelijk op de eventualiteit dat de ziekte zich zou ontwikkelen naar een leverkanker en dat een levertransplantatie nodig zou zijn. Diezelfde, in de huidige stand van de medische problematiek, hypothetische evolutie, blijkt uit de verklaringen van de geconsulteerde arts. Verzoekers voeren het tegenovergestelde niet aan. Zij stellen ook in het onderhavig verzoekschrift dat een dergelijke ontwikkeling kan plaatsvinden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de geconsulteerde arts bij de vraag naar de specifieke noden in verband met medische opvolging (vraag G) in het verzoekschrift d.d. 7 maart 2012 op algemene wijze stelt dat de adequate behandeling niet beschikbaar is in Armenië en in het standaard medisch getuigschrift d.d. 15 mei 2012 stelt dat de adequate behandeling niet beschikbaar is in Armenië bij gebrek aan financiële middelen.

Enerzijds wordt daardoor bij de initiële aanvraag geen informatie geleverd over de specifieke noden in verband met medische opvolging, die door de ambtenaar-geneesheer kunnen worden geëvalueerd. Anderzijds bevat de initiële aanvraag geen bewijs van werkonbekwaamheid van beide partners in het gezin, zodat niet duidelijk is wat de functie is van de, overigens niet verder door verzoekers gestaafde, stelling van de geconsulteerde arts.

Gelet op de algemeen karakter van de informatie in het door hen samengesteld medisch dossier, maken verzoekers niet duidelijk waarom het medisch advies die de appreciatie omtrent het risico zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, aanhef van de wet van 15 december 1980 op beknopte wijze tot uitdrukking brengt, in casu niet zou volstaan. Verzoekers maken niet duidelijk welke door hen aangevoerde punten een gedetailleerd medisch advies zouden vereisen, in de mate dat een gebrek eraan niet toelaat te begrijpen waarom de door hen ingediende aanvraag wordt geacht kennelijk niet het reëel risico aan te tonen zoals vooropgesteld in artikel 9ter, aanhef van de wet van 15 december 1980.

Het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is niet louter afhankelijk van het bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst, maar ook van de aard en de ernst van pathologie. Een andere interpretatie zou ingaan tegen de ratio-legis van de ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals vastgesteld in artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980. De toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 kan plaatsvinden zonder dat wordt overgegaan tot overwegingen inzake de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst.

Het in de motivering tot uiting brengen van het belang dat de wetgever aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hecht met betrekking tot die beoordeling, laat niet toe te

besluiten dat het bestuur geen oog zou hebben voor de concrete elementen die blijken uit het medisch dossier.

Hierbij verwijzen naar de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zelf herhaaldelijk, hoewel niet als absoluut, doch als bepalend aanduidde, kan gelet op het belang die wetgever overeenkomstig de voorbereidende werken hecht aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terzake, niet op zich tot een onwettige motivering leiden.

Verzoeker dient aan te tonen dat verwerende partij hierbij op een kennelijk onredelijke wijze zou zijn opgetreden. Uit het bovenstaande volgt dat verzoekers, die zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting beperken, zulks niet aantonen.

De door de ambtenaar-geneesheer gedane vaststelling is gelet op de inhoud van de voorbereidende werken eveneens relevant bij de beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In het arrest *N. v. the United Kingdom*² wordt de draagwijdte of het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM nergens als zodanig gekoppeld aan elke ernstige, natuurlijke ontstane fysieke of mentale ziekte, die lijden, pijn en een vermindering van de levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of tegen een aanzienlijke kost.

In artikel §45 van het desbetreffende arrest stelt het Hof:

"Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voegt die opmerking toe aan een paragraaf waarbij de daarin omschreven principes die voortvloeien uit de hoge drempel overeenkomstig het arrest *D. v. the United Kingdom*, worden samengevat (§§42- 45) . Het Hof verwijst naar die principes met de bewoordingen 'the same principles'.

In §43 stelt het Hof dat, hoewel niet te kunnen uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen zouden kunnen voorkomen waarin de humanitaire overwegingen even overtuigend zouden kunnen zijn, hij evenwel van mening is dat de hoge drempel, zoals geformuleerd in het arrest *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* en in de latere rechtspraak, gehandhaafd dient te worden. (EHRM, *N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer*, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 43).

De loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolgd heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, volstaat volgens het Hof immers niet om tot een onmenselijke of vernederende behandeling te leiden.

Telkens het Hof vaststelt dat sprake is van een "ernstige ziekte", gaat zij bovendien over tot de vaststelling of er tevens sprake is van een vergevorderd stadium of van een kritieke gezondheidstoestand. Bij de beslechting van de zaak *N. v. the United Kingdom* besloot het Hof finaal in § 51 van het arrest, met verwijzing naar het door haar gegeven overzicht, dat die zaak zich niet onderscheidde van de gevallen die in de §§ 36-41 worden omschreven, en waarbij het Hof telkens vaststelde, dat, hoewel sprake was van een "erstige" ziekte, de ziekte zich nog niet in het vergevorderd stadium bevond zoals in de zaak *D. v. the United Kingdom*.

In het genoemde overzicht verwijst het Hof allereerst naar het referentie-arrest *D. v. the United Kingdom* en wijst op het feit dat sinds dat arrest nooit meer tot een schending van artikel 3 EVRM heeft kunnen besluiten, in de context waarbij een ernstig zieke vreemdeling werd onderworpen aan een verwijderingsmaatregel. Het Hof verwijst tevens naar het de zaak *B.B. v. France*, waarin eveneens werd vastgesteld dat een verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling aanleiding zou geven tot de schending van artikel 3 EVRM. Het Hof omschreef de omstandigheden die daartoe aanleiding gaven als het feit dat de verzoeker een aids- patiënt was, die zich een vergevorderde stadium van de ziekte bevond, die evenwel was gestabiliseerd onder invloed van de antivirale middelen, waarvan met

voldoende zekerheid kon worden vastgesteld dat die voor hem niet toegankelijk zouden zijn in de Democratische Republiek Congo. Gezien hij zou worden geplaatst in een situatie waarin hij zonder enige bijstand van familie zou worden geconfronteerd met zijn naderend einde, oordeelde het Hof dat het voor hem waarschijnlijk onmogelijk zou zijn om de menselijke waardigheid ter behouden. De zaak werd van de rol geschrapt voordat de zaak kon worden onderzocht, nadat de Franse autoriteiten verzekerden dat hij niet zou worden gerepatriëerd.

Vervolgens verwees het Hof naar het arrest *Karara c. Finland* (Commissie Mensenrechten, 29 mei 1998, 40900/98) en stelt hierbij zelf dat in die zaak, de verzoeker, van Ugandese nationaliteit, HIV-positief was en in Finland behandeld werd sinds 1992, maar dat dit geval zich onderscheidde van *D. v. the United Kingdom* en *B.B. c. France*, omwille van het feit dat de verzoeker zich nog niet in een dermate vergevorderd stadium van de ziekte bevond dat zijn uitwijzing een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou uitmaken (EHRM, *N. v. the United Kingdom*, n° 26565/05, 26 mei 2008, §36).³

Verder haalt het Hof arrest *Bensaid c. Royaume-Uni* aan. In die zaak wordt in dezelfde zin geoordeeld dat hoewel het Hof erkende de ziekte van de verzoeker "ernstig" is, dit op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vast te stellen, gelet op het feit dat de hoge drempel zoals die werd vastgesteld bij *D. v. the United Kingdom*, en waarbij de ziekte zich reeds in het terminaal stadium bevond, niet wordt gehaald.⁴

Het Hof geeft in concrete bewoordingen ook aan aandacht te hebben voor het feit dat een levensbedreigende of kritieke toestand eveneens het gevolg kan zijn van het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst. Het Hof ging tot deze overweging over in de context waarbij vreemdelingen die dreigden te worden verwijderd gediagnostiseerd waren met aids, en hadden aangetoond dat hun stabiele gezondheidstoestand het gevolg was van de antivirale middelen die voor hen in hun gastland beschikbaar waren gesteld. In die omstandigheden stelde het Hof dat, gezien een adequate behandeling beschikbaar was in hun land van herkomst, er geen schending van artikel 3 EVRM kon worden weerhouden, (zie: *Amegnigan against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04; EHRM, *Ndangoya against Sweden*, ontvankelijkheidsbeslissing, 22 juni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, *Henao against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren, (zie in die zin ook: RvV nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012; RvV nr. 74.125 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.999 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.031 en 73.890 d.d. 24.01.2012; RvV nr. 73.906 d.d. 25.01.2012)

Hieruit blijkt dat het manifest afwezig zijn van een vergevorderd stadium van de ziekte of een levensbedreigende toestand een toepasselijk en bepalend criterium is bij de beoordeling van het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de hypothese van een terugkeer naar het land van herkomst van de zieke vreemdeling.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekende partij niet aantoont dat de ambtenaar-geneesheer een kennelijk foutieve inschatting heeft gemaakt van haar actuele medische toestand.

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat dit stadium van ontwikkeling van de medische toestand, op grond van de beperkte informatie aangebracht door verzoeker, geen aanleiding geeft tot een actuele noodzaak om bescherming te verlenen onder artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert ook geen enkel concreet element aan waaruit een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen volgen. Het loutere feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 vormt betekent op zich niet dat een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is.

De door verzoekers aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

4.3. De verzoekster voert onder meer de schending aan van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.3.1. Artikel 2 van de genoemde wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers met verwijzing naar de toepasselijke rechtsgrond, met name artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de medische verblijfsaanvraag onontvankelijk is nu de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte “*kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk*”.

Er wordt in de bestreden beslissing vervolgens uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 december 2012 dat aan de verzoekster samen met de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. Uit dit advies van 20 december 2012 blijkt dat de door de verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde dat uit de voorgelegde standaard medische getuigschriften niet blijkt dat de verzoekster lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven of fysieke integriteit, dat de beschreven aandoeningen (hepatitis B en PTSS) geen onmiddellijk gevaar inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, dat het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer gevorderd stadium van de ziekte, dat er geen dringende maatregelen zijn vereist zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn en dat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid volstaat om de betrokkene, ook wat betreft het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Tot slot gaat de gemachtigde in de bestreden beslissing nogmaals en meer uitgebreid in op de vraag of de aandoening van de verzoekster een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bestreden beslissing bevat dan ook op duidelijke wijze de redenen, zowel in rechte als in feite, op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

4.3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

De verzoeker betoogt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan de ziektes die levensbedreigend zijn conform artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst hiertoe naar de arresten van de Raad nrs. 83.956 en 92.258. Voorts stelt de verzoekster dat rekening moet worden gehouden met alle elementen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet en voert zij aan dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat over het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, met name de ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling kan verkregen worden in het land van herkomst.

De verzoekster betoogt dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer een vereiste aan de wet toevoegt waar een “*gevorderde, kritieke of dodelijke*” gezondheidstoestand wordt vereist terwijl in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen sprake is van een kritiek of dodelijk stadium. De verzoekster benadrukt tevens dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet enkel de aard van de ziekte dient te worden beoordeeld, maar ook de beschikbaarheid van zorgen en behandeling in het land van herkomst. De verzoekster verwijst hiertoe onder meer naar het arrest nr. 92.309 van de Raad

waarin werd geoordeeld dat de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen interpretatie toelaat waarin systematisch een levensgevaar wordt vereist.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* dan ook onderzoek van het tevens door de verzoekster geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-

geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, kan een verwijzing naar een advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Bovendien is het, in het kader van beslissende adviezen zoals *in casu*, toegelaten om de onwettigheden die aan dergelijk advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verweerder genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet volgt dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet haar noodzakelijke grondslag vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De gebeurlijke onregelmatigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer vitieert dan ook onherroepelijk de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 21 juni 2013, nr. 224.018; RvS 30 januari 2013, nr. 222.306).

3.3.3. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 20 december 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende het door de verzoekster voorgelegde medisch dossier. Het advies luidt als volgt:

“Geachte mevrouw,

(...)

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.05.2012.

Uit het standaard medische getuigschrift (SMG) d.d. 7/3/2012 en 15/5/2012, blijkt dat betrokkene lijdt hepatitis B en een posttraumatische stress-stoornis. Zowel de hepatologische als de psychiatrische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van de betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

Onder verwijzing naar dit advies stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat kennelijk niet blijkt dat de verzoekster lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. De gemachtigde geeft verder aan dat het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in

het land van herkomst of verblijf neerkomt op een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) wordt gesteld dat artikel 3 van het EVRM enkel in het gedrang komt indien er actueel reeds sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is. De vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een directe levensbedreiging – of van een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening – volstaat volgens de gemachtigde dan ook om *“overtuigend te besluiten dat de betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van 9 ter van de Vreemdelingenwet”*.

In casu blijkt dan ook geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van de verzoekster in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer stelt dat *“het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid [volstaat] om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten”*. Uit het medisch advies blijkt evenwel enkel een onderzoek of de ingeroepen gezondheidstoestand actueel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De enige concrete vaststellingen die de ambtenaar-geneesheer deed zijn de vaststelling dat het geen directe bedreiging is voor het leven of de fysieke integriteit, dat geen dringende maatregelen zijn vereist zonder welke er een acuut levensgevaar zou kunnen zijn en dat het niet gaat om een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte. Een ruimer onderzoek blijkt geenszins uit de bewoordingen van het advies. Uit de bewoordingen van het advies van 20 december 2012 blijkt ook dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat het vaststellen van het (manifest) ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd door de verwijzing in dit verband naar artikel 3 van het EVRM en het gestelde in de bestreden beslissing zelf dat de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid in de zin dat er actueel geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, volstaat om *“overtuigend te besluiten dat de betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van 9 ter van de Vreemdelingenwet”*.

De ambtenaar-geneesheer verbindt de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf aldus volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een zieke vreemdeling.

Nochtans houdt artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals reeds vermeld, duidelijk twee verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) (*cf.* RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of

vernederende behandeling. In dit laatste geval is niet vereist dat het om een acute levensbedreigende ziekte gaat (cfr. RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl. St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cfr. RvS 16 oktober 2014, nr 228.778 en RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

Ook de verweerder kan in de nota met opmerkingen niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM omtrent de uitwijzing van ernstig zieke vreemdelingen.

Er dient dan ook samen met de verzoekster te worden besloten dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelet op de bewoordingen ervan en gelet op de onderscheiden toepassingsgevallen die het omvat, niet samenvalt met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op het tweeledige toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, stelt de Raad dan ook vast dat de motivering van de ambtenaar-geneesheer *in casu* niet afdoende is in het licht van het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet nu omtrent dit toepassingsgeval geen afzonderlijke, van het eerste toepassingsgeval te onderscheiden, motivering wordt geboden.

De bestreden beslissing schendt derhalve het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen overgaat tot een inhoudelijk onderzoek van de door de verzoekster in het kader van haar aanvraag voorgelegde medische stukken en waar hij de vaststellingen uit deze stukken aftoetst aan het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt – zoals de advocaat van de verzoekster ter terechtzitting pertinent opmerkt – dat deze slechts *a posteriori* geboden motieven het vastgestelde motiveringsgebrek in de het advies van de ambtenaar-geneesheer niet kunnen opheffen. Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt overigens in duidelijke bewoordingen dat een dergelijk onderzoek toekomt aan de ambtenaar-geneesheer en niet aan de beslissingnemende overheid, zodat de verweerder slecht geplaatst is om in het kader van voorliggende beroep een eigen beoordeling naar voor te schuiven van de in artikel 9ter, §1, eerste lid vermelde risico's, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De Raad merkt voorts op dat de handelwijze van de ambtenaar-geneesheer eveneens een miskennis inhoudt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nu de twee onderscheiden toepassingsgevallen van deze bepaling, tegen de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet in, worden herleid naar het eerst genoemde toepassingsgeval.

Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan en zijn noodzakelijke grondslag vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij met dezelfde onwettigheden behept.

3.3.4. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de (eerste) bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet op.

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er werd een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft zonder voorwerp.

Het beroep is voorts onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. De vordering tot schorsing dient op dit punt bijgevolg, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring te worden verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Aan de tweede verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend. Enkel de eerste verzoekster heeft een rolrecht gekweten. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE